

Erdei-Szabó István

Egy Pilinszky-sorra

„kirajzolódom végleg a világból”
emlékem álma lebben vissza a
csoda korából
kalandozások kamasz íze
a számból
a pőrére vetkezett lélek
amint kiszabadul a test-karámból
ahogy a félelem-rácsból a csönd
az „éjszaka sarából”
amint Dali döbbenetes képén
„az eltűnt idő” aláfoly’
mondd kell-é nagyobb fájdalom
kell-é pusztítóbb téboly
„kirajzolódom végleg a világból”

Karácsony van

Karácsony van.
Hatalmas csönd alatt
alszik a táj.
Minden most kezdődik.
Szívünkről eltűnik
a bánat,
most minden akarat
Istenhez talál.
Imádkozunk, mintha
egyetlen varázslatos éjben
eltűnhetne a bűn.
Ajkunkon balzsamos
szavakba olvad a fájdalom,
honnan minden átok
tovatúnt.

Az ember és az Írás

Íme hát megbuktunk felsőbb Törvény
és Erkölc szerint,
ahogy történni szokott
velünk rendszerint.
S most már az isten is
csak elfordul s legyint:
legyen meg az akarata,
ahogyan egykoron – most megint.
Talán ahogy tervezte,
az történül velünk ma itt.
Beteljesül az Írás - szóról szóra:
jottányi híja sincs.
Akár az Isten is..

Búvalbélelt vagyok.
Szomorúsággal terhes.
Mégis, szavaim melegénél
maga Isten is kitelelhet.